

Kapitlen
"ANROP",
"JAG"
och
"INÅTRIKTNING"
ur boken
LIVETS ORD
av
BÔ YIN RÂ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

BÔ YIN RÂ

LIVETS ORD

ÖVERSÄTTNING FRÅN TYSKA ORIGINALSPRÅKET

AV

ANNA WIDING och NILS KALÉN

WIDINGS FÖRLAGSAKTIEBOLAG
STOCKHOLM

**COPYRIGHT:
WIDINGS FÖRLAGSAKTIEBOLAG**

Bokens originaltitel:

WORTE DES LEBENS

von

BÔ YIN RÂ

**LINKÖPINGS TRYCKERI AKTIEBOLAG
1959**

ANROP

För att söka efter mig har du dragit ut, och klagande frågar du, var man skall finna mig! —

Men *jag* frågar dig, varför du intill denna dag ännu icke *funnit* mig? —

Se, mitt *seende* och mitt *hörande* har jag givit dig och mitt *tal* ligger i din mun!

Varför förstummas du inför mig, när jag bjuder dig att tala, medan du väl förstår att tala där *tystnad* allenast skulle kunnat föra uppenbarandet till dig? — —

Du talar tomma ord för döva öron och är berusad av dina sinnens bedrägliga kunskap, så att *mitt* språk synes dig *främmande* och mitt *ord dunkelt*.

Likväl måste du en gång forma ditt *svar* till mig på mitt *språk*, såsom jag gav det åt din mun, när jag löste dig från mig . . .

Ännu söker du att i utsmyckat tal *gömma* dig för mig, men vet, att jag är dig lika nära som ljuset är

nära lyktan, och att du aldrig kan dölja dig för mig, fastän ditt öga icke ser mig, så länge du låter dig bländas av din egen dårskap! — —

Vad annat vill jag av dig, än att du måtte *finna* mig, och sannerligen: *lätt* låter jag mig bli funnen! —

Jag vet, att du söker mig, också när du går villovägar och föreger dig söka något *annat* . . .

Den *dåraktige* söker mig liksom den *vise*, och den dåraktiges sökande är dåraktigt endast därför, att han för sig själv *försvårar* vägen till mig, medan den vise icke vet av något annat bemödande än att *underlätta* vägen för sig.

All börda kastar han ifrån sig, kläder och vandringsstav likaså, på det att han må nå mig *naken*, såsom hans moders sköte födde honom . . .

Men du smyckar dig med dräkter av brokad, anlägger pärlsmide, gyllene smycken och binder tunga gyllene sandaler om dina fötter. —

Sedan besinnar du dig länge och forskar efter den längsta vägen, då endast den *längsta* vägen synes dig vara den *rätta* för att finna mig.

Nedtyngd av allt som endast kan bereda dig möda, vandrar du ändlösa sträckor för att sedan bli lig-

gande utmattad, tills ditt höga *mod* vrider sig i *förtvivlan*. — — —

Se, *aldrig* skall du på sådant sätt finna mig!

Du söker det *fjärran* liggande, medan jag är dig *närmare* än *din egen kropp*, som du strävar att föra mig till mötes, belastad med smycken, då jag dock sannerligen icke kan uppskatta dina smycken, och dina kläders bländverk endast *döljer* mig för dig! — —

Låt allt lånat tal vila, på det att mitt tal må vara i din mun!

Stanna, var än du i dag må befinna dig, och lös all börda från dig!

Gå naken och utan smycken in i ditt *allra innersta* och lär dig *tiga*, tills mitt tal återkommer till dig för att förkunna mig för dig! — — —

Jag *älskade* dig i mig själv, när du alltifrån evighet var hos mig, och jag *älskar* dig, även när du *övergivit* mig!

Icke är det *jag*, som gömmer mig för dig, utan *du själv* söker hålla dig undan för mig!

Du låter din blick sväva i det *tomma*, inbillande dig att möjligen kunna finna mig där, och behövde blott vända dig till *dig själv* för att vara *hos mig*! — —

Du *vet* ännu icke, att du gömmer dig för *mig*, när du, för att nalkas mig, söker dölja dig för *dig själv* i tunga, praktfulla kläder! —

Du vet icke, att *jag själv* har givit mig åt dig och att du endast i *dig själv* finner allt, vad du ännu söker utanför!

Se, alla världars skatter är som *stoft* emot den *klenod*, som du gömmer i *dig själv*!

JAG

I din kropps alla atomer lyser *Jag!* —

... Denna kropp av fasta och halvfasta ämnen är som en alabasterlampa för mig, i vilken *jag, Ljuset*, genomlyser allt! — —

Mig *rymmer* den ej!

Mig kan *intet* rymma!

Allt utanför *mig* är *bild* för mig, och *jag* är *ljus* åt all gestaltning, vilken *jag* genomlyser! —

— — — — —

Jag är en fluidisk kraft och dock *över* alla fluidiska krafter! — —

Jag *klingar* i den oändliga *rymdens* alla lutor, harpor och flöjter! —

Jag är mästaren till oändliga *symfonier*, av vilka evighetens sfärer genljuder!

Den som vill känna *mig* och i evighet leva i *mig* av *ljusets* kraft, *han* måste bli till ett av mina *instrument* . . . . .

I den *lysande tonen* hos en av mina symfonier måste han klinga ut i eviga sfärer. — —

Jag *binder* klangerna och jag *upplöser* dem enligt min egen lag, som av evighet innebor i mig.

Som mästare till mina symfonier har jag goda spelmän under mig.

Alla lyder de min vink, och ingen skall någonsin avlocka *falska* toner från mina instrument.

Jag själv ger endast *tecknen*.

Mina spelmän bringar då instrumenten att ljuda, och jag är återigen *tonen*, som väller fram ur dem.

Många av instrumenten blir därom *medvetna*, många däremot *icke*, att de blott genom att ledas av min *lag* kommer att ljuda, och att *jag* är tonen, som klingar i dem. —

Denna *lekamen*, som du ser, när du betraktar dig utifrån, är sannerligen icke *Jag!* — — —

Men i den har jag här givit min kraft en *stödjepunkt*, på det jag må få allt att klinga på denna jord och *själv* kunna föda mig som *klang* i allt . . .

Onämbart är de symfoniers tal, vilka förborgade vilar i mig och vill bli uppenbarade.

Till *lysande klang* vill jag forma mig i allt, som *vill* klinga genom mig!

Icke heller *dig* skall mina spelmän glömma, ifall du *vill* bli till ett av mina instrument. —

Även *du* skall evigt lysande tona i en av mina oändliga symfonier!

Jag är det, som kan förlossa dig, ty blott om *jag själv* klingar ut i dig, skall du vara *evigt salig-gjord!* — — —

Se, all din längtan vill intet annat än *före*na dig med mig i lysande klang!

Förvisso känner du ditt hjärtas längtan, men du förstår ännu icke att tyda den. —

Tillbakahållen, som i en orörd sträng, gömmer sig
i dig *din egen klang*; men blott om du vill bli till ett
med mig, skall du kunna bringa *dig själv* att klinga. —

En *ny ton* skall då klinga ut åt *alltet* och *du* skall
förnimma *dig* i allmakt — bliven till ett med mig —
i ditt eget

Jag! — — —

INÅTRIKTNING

Dig *själv* måste du lära dig förnimma, om du en gång själv vill bliva *förnummen!*

Ännu lyssnar du till mångahanda röster och ger än åt den ena, än åt den andra ditt eget namn . . .

Vet, att du är något *annat* än alla röster i det *synliga* och något *annat* än rösterna från allt det *osynliga* runt omkring dig!

Det *antagna*, som du en gång måste överge, gäller ännu för dig såsom ditt egnaste *egna*, så att det måste dölja *dig själv* för dig.

Ännu lyssnar du på högljudda rop *runt omkring dig*, så att du icke mera kan *förstå ditt eget ord!* —

Alltjämt söker du även mig i detta högljudda ropande, som från alla håll skallar i dina öron, och i krampaktigt lyssnande bemödar du dig att i sådant larm höra *min* röst.

Men *mig* kan du endast förnimma *i dig själv* och blott sedan du kan förnimma *dig själv!*

Icke *bredvid* dig utan *i dig själv* är jag dold i dig! — — —

Sök mig därför icke som något annat *utanför* dig, om du i sanning vill finna mig!

Sådant vore gruvlig *dårskap* och skulle blott göra dig till byte åt de *spöken*, du *själv* skapar åt dig, så snart du ödmjukt bugar dig inför en makt, som står att finna icke *endast i dig själv!*

Se, jag är i alla världsrymder, och om du likt mig vore i alla världsrymder, så skulle du också *där* finna mig . . .

Men nu är du endast på *din* kosmiska ort! — —

Ingen annan kan vara *hos dig själv* där, varest du *allena* är *hos dig själv* i det omätliga alltet! — — —

Men endast där, varest du är *hos dig själv*, kan du förnimma *dig*, och endast när du förnimmer *dig*, kan jag uppenbara *mig* för dig. — — — —

Svårt blir det för dig att sålunda fatta *mig*, så länge du ännu icke fattat *dig själv!* —

Det vill synas dig, som kunde jag icke förbli *skiljbar* från dig själv, om du skulle förnimma mig i dig. ..

Du är för mycket van att endast förnimma något *bredvid* dig, för att du redan skulle kunna erfara, vad det vill säga: att lära känna något i ditt eget »*jag*». — —

Sannerligen, du har kommit långt bort från *dig!!*

Du *säger* redan: »*Jag*», men vad som kallar sig så, har *intet* att skaffa med *dig själv*.

Än är det din *kropp* och dess drifter, — än är det något *osynligt* jordiskt i dig, som betecknar sig med detta ord, medan du själv *avstår* från att — »*ytttra*» dig. . .

Men i det *yttre måste* du lära hävda dig, om icke det yttre skall bli till *fjättrar* för dig.

Bind *själv* allt yttre omkring dig med din *viljas* starka band, så att det icke överfaller dig, såsom en hord av stråtrövare överfaller den intet ont anande vandraren, binder honom och rövar från honom hans ägodelar!

Såsom min dyrbaraste *egendom* har jag givit *mig* åt dig, ty sannerligen: *jag äger mig själv!* — — men

du vet ännu icke, att du i dig döljer något större än till och med det största i din föreställning, ty ännu har du icke kommit *till dig själv*. — — —

Allt det du tror finnas *över dig*, bär du *i dig själv*!

Ack, att du ville lära dina uppåt riktade ögon att blicka *in i dig själv*!! —

Lär dig finna *dig själv* i ditt inres *innersta*, så att du kan möta *mig* i dig själv. — — — — —